N:r 16—17. Årg. 16 15 Aug.—1 Sept. 1911. Pren.-pris ½ 35.

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. Brunkeb. 17 35

Innehåll: Tillkännagifvande. — Den heliga elden. — Lekmännens missionsrörelse i Amerika efter fyra år. — Missionsstudiekretsar. — D:r Arthur T. Pierson. — Böneanda i den hednakristna församlingen. — Det nya opiefördraget. — Utresande missionär. — Meddelanden från fältet. — En tacksamhetsgärd till en af mina första vänner i Kina. — Ekon från högtidsdagar i hednaland. — Brefafdelningen. — En inbärgad kärfve. — Korea. — Bref från en kinesisk skolflicka. — Efter fem år. — Internationell judemissionskonferens. — Tacksägelse och böneämnen. — Personliga meddelanden. — Redovisning.

†

Vi hafva härmed den smärtsamma plikten att för missionens vänner tillkännagifva, att vår älskade broder

Josef Holmgren,

Svenska Missionens i Kina trogne och nitiske sekreterare samt denna tidnings mångårige utgifvare, efter en längre tids lidande stilla och fridfullt afsomnade å Björnö i Värmland lördagen den 29 juli kl. 11 e. m. Hans trötta ande har nu fått hvila efter ett lif, odeladt gifvet åt arbetet för denna mission och rikt på bön och självuppoffrande kärlek till densamma.

Frid öfver hans minne!

"Saliga äro de människor, som i dig hafva sin starkhet, hvilkas håg står till de heliga vägarna."

"De skola se hans ansikte, och hans namn skall vara på deras pannor."

I nästa nummer af denna tidning hoppas vi få lämna några meddelanden om vår broders lif och missionsgärning.

Låt oss med deltagande bön och kärlek ihågkomma hans efterlämnade maka och barn, som nu äro beröfvade hans kärleksfulla stöd och vård!

I himlen inför Lammets stol,
Där Lammet själf är Sions sol,
Jag hör den nya sång
Utaf en hvitklädd skara stor,
Som sjunger i en högre kor
Vid gyllne harpors klang:
"Salighet honom, som sitter på tronen,
Salighet Lammet, den enfödde Sonen!
Amen, lof, pris, tack och vishet och ära
Vare vår Gud, vare Lammet, det kära!"

Den heliga elden.*

»Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke, att han redan brunne.» Luk. 12: 49.

Det kapitel, ur hvilket dessa ord äro hämtade, är af ett ofantligt allvarligt innehåll. I dessa ord uttalade Herren Jesus åtskilliga varningar till det församlade folket, som var så talrikt, att de trampade på hvarandra. Vi se således, att de utgjordes icke blott af hans lärjungar. Han varnar dem för girighet, brist på vaksamhet, ett oförsonligt sinne gent emot nästan o. d. Och när han midt under sitt tal utropar de ofvannämnda orden, tycker jag mig höra, att de komma som ett rop från Mästarens eget hjärta. Någon tid förut hade Herren Jesu förelöpare, Johannes döparen, uttalat något i samma ande, då han säger de bekanta orden: »Jag döper eder med vatten till bättring, men den som kommer efter mig, är starkare än jag, hvilkens skor jag icke är värdig att bära. Han skall döpa eder med den Helige Ande och med eld.» Där se vi en jämförelse mellan tjänaren och Mästaren. Tjänaren hade, om jag så får säga, de synliga symbolerna, under det att Mästaren själf hade det, som verkade i det innersta, pånyttfödelse, rening, helgelse o. s. v.

Hvari består denna eld? Jag skulle vilja säga, att den består i att Jesus i människomassorna på jorden, hvilka han ville nå genom sitt ord, ingöt ett nytt, andligt lifs element. Och hvad är denna eld? Som svar på den frågan ber jag få fästa eder uppmärksamhet vid orden i Jeremias: »Är icke mitt ord liksom en eld? säger Herren.» Ordet om Jesus Kristus och honom korsfäst, som skall predikas till ett vittnesbörd för hela världen, är den eld, som en gång tändes i Guds fadershjärta och uppenbarades i Sonens sändande. Det nådde sin höjdpunkt, då vår Herre Jesus Kristus på korset gaf sitt lif till en försoning för världens synd. Ja, denna eld är det, på hvilken Jesus syftar, då han säger: »Jag har kommit för att kasta ut en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke, att han redan brunne.»

Hvilka äro då eldens egenskaper? Jo, tre egenskaper är det, elden hufvudsakligen besitter: den *lyser*, den *värmer*, och den *renar*.

Först *lyser* den.

Vi äro i dag samlade till en Kina-missionens årsfest. Låt oss därför kasta en blick tillbaka på förhållandena, sådana de voro för 100 år sedan. När man tänker på Kinas folk, kan man i sanning tillämpa de ord, som stå att läsa på det första bladet i vår bibel: »Mörker var på djupet, och Guds Ande sväfvade öfver vattnet.» Ja, det var mörkt, men redan då sväfvade Guds Ande öfver dem; Gud hade kärlekstankar om denna nation, som är så stor, att hvar sjätte människa på jorden enligt statistiken är en kines. Det var mörkt i deras land, i deras hem, i deras hjärtan. De hade intet hopp för tiden eller evigheten. Och så kommo budbärarna och kastade ut en eld i Kina. Först endast en och en. Så förökades deras antal. Ett tiotal kom, så ett hundratal. Vi minnas den tid, då Kina-Inlandmissionen ropade till Gud om 100 missionärer under ett år, och de kommo. Nu räkna vi antalet missionärer i Kina till 4,000. Den heliga elden har utkastats i det stora Kina. Den började först lysa i kustprovinserna, sedan i det inre af landet. Nu sjunges i hela landet »Moses och Lammets sång». Vi ha hört talas om väckelser i Kina, den underbara väckelse, då under loppet af 3—4 år 4,000 af urinvånarna, de s. k. Miao, Kinas urfolk, vände sig från afgudarna och blefvo vunna för Herren Kristus. Och vi, som stå här som vittnen på hvad Guds ord kan uträtta, kunna intyga, att den heliga elden i sanning börjat lysa äfven i de norra trakterna. Vi se fyrbåkar uppsättas af olika byggnadsstil, men det är samma ljus, som utstrålar från dem, ljuset från Jesu Kristi kors på Golgata, Faderns kärlek till det fallna människosläktet. Dessa fyrbåkar lysa de utevandrande, den ena efter den andra, in i hamnen. Det finnes f. n. 3,500 missionsstationer. Det låter mycket, men när man besinnar, att det finnes 400 millioner människor i Kina, så blir det ändå icke så mycket. Nu verka där 91 missionssällskap. Vi se, att den heliga elden lyser, då vi tänka på att f. n. 50,000 barn åtnjuta undervisning i de kristna skolorna samt att sjukhus, 170 till antalet, äro upprättade i norra, södra, östra och västra Kina. Den heliga elden lyser, när vi vidare tänka på de olika engelska och amerikanska bibelsällskapen, som trycka den Heliga skrift i delar och i dess helhet, och hvilka exemplar hvarje år i Kina säljas i milliontal. Den heliga elden lyser, när vi tänka på den verksamhet, som utöfvas bland sjuka, spetälska, vansinniga, blinda och döfstumma, och när vi tänka på arbetet för opieslafvarna.

Är icke allt detta i själfva verket en uppfyllelse af Herren Jesu Kristi ord: »Jag har kommit för att kasta nt en eld på jorden, och huru gärna ville jag icke, att den redan brunne»?

Kära vänner, jag såg en gång en missionskarta öfver världen, hvilken karta mycket tilltalade mig. Där var hvarje missionsstation betecknad med en gyllene stjärna. Men som hvarje missionskarta under årens lopp betydligt förändras, kunde jag ej låta bli att tänka på den dag, då »Herrens rättfärdighet skall öfvertäcka jorden, liksom vattnet täcker hafvet». Då skall det ej längre bli en gyllene stjärna här och en där, utan i hvarje provins, hvarje stad, hvarje by skall det bli en *eld*, som Herren upptändt.

En eld, som endast lyser, är en kall eld. Men den heliga elden därute i Kina både *brinner* och *värmer*. Vi hörde nyss talas om diakonen Chi. Jag skulle vilja kalla den käre brodern icke en lysmask, nej, ett eldklot. Hvarhelst han går fram, lyser, brinner och värmer han, alldeles såsom det är med kineserna därute, då det är kallt. De bära en eld med sig öfverallt, en kolpanna. Männen bära den i sina ärmar. Kvinnorna bära den under sina vadderade rockar, ställa den under sina fötter, ja, på alla tillgängliga platser. De kunna alls icke vara den förutan. På samma sätt finnes det i denna stund i Kina människor, som gå omkring med Guds heliga eld.

* Föredrag vid Svenska Missionens i Kina årsmöte af missionär *August Berg*.

Hvad är det denna eld bränner bort och hvarifrån renar den? Jo, först och främst bränner den bort *synden*, som satt sina mörka, fula fläckar på människosläktet. Det har försökts så mycket både här hemma och där ute på missionsfältet för att finna något annat reningsmedel än evangelium om Jesus Kristus. Vi äro tacksamma öfver att veta, det intet annat finnes, som kan taga bort de ärr, hvilka synden satt på släktet och individen, än just detta evangelium, talet om Jesus Kristus, om nåden och om blodet, som renar. Ja, den elden *renar från all synd*. Huru ofta ha vi icke sett människor döda i öfverträdelser och synder, människor bortkomna från det lif, som är af Gud! Och när vi tänka på det djup af mörker, hvarifrån de äro uttagna, tacka vi Gud för den stora nåden, att vi få vara med om att sprida denna eld. Kineserna försöka att reda sig utan denna eld, och inom landet uppträda sådana, som söka motarbeta missionärerna och deras sträfvanden genom att efterhärma kristendomen, predika moral o. s. v., men de sakna helt och hållet den gudomliga kraften. De ha ej lyckats någonstädes i världen, icke heller i Kina. Men då kommer talet om Jesus Kristus och tänder en eld. Ej underligt, att Paulus sade: »Ty jag höll icke före, att jag bland eder visste något annat än Jesus Kristus och honom korsfäst.»

Ibland har jag hört mina kinesiska bröder säga, att de försökt vara litet världsligt visa för att icke stöta människor ifrån sig. De ha icke talat om synd och bättring utan om den allgode Fadern i himmelen, som låter sin sol lysa öfver alla och himmelen regna, och som gifver oss kläder och föda, men under det talet förblefvo deras egna hjärtan kalla och åhörarnas likaså, men så fort de började tala om Jesus Kristus och hans kärlek till människors barn, då värmdes både deras egna och åhörarnas hjärtan. Det blir öfverallt samma verkan, när ett fulltonigt evangelium predikas; det ordet blir en eld, som lyser, värmer och renar.

I huru mörka hem komma vi icke ofta in där ute i Kina! Vi komma ibland in till den burgne kinesen. Han har allt och mera till af det han behöfver för det lekamliga, ett vackert hem, vackra kläder, hjordar, mulåsnor o. s. v. Men ack, det är så mörkt där inne! Det är ljuset från ofvan, som saknas. Och börjar man tala om allvarliga ting, om det »ena nödvändiga», så ser det så hopplöst ut. Det är som att se ned i en bottenlös graf.

Vi komma också in i de fattigas hem, där armod råder, där allt går så att säga ur hand i mun, men på den nakna väggen hänger kanske ett bibelspråk, och på bordet ligger ett nött Testamente, och vi se ett ofta användt familjealtare upprest. Trots fattigdomen äro de rika. Där förut mörker rådde, råder nu ljus. Där förut kölden härskade, härskar nu värmen.

Jag predikade en gång på ett möte i Jönköping. Jag sade i mitt föredrag, att Gud icke kan undvara oss. Sedan skref en vän till mig: det där skulle du icke ha sagt, det var väl djärft o. s. v. Jag svarade honom enligt min öfvertygelse. Till sist skref han: Du har rätt, Gud kan icke undvara oss. Och så är det. Herren vill ha oss till sina medhjälpare. Vi få gå ut med den heliga elden och sprida den.

Jag älskar den tanken, att ordet »Kina» står skrifvet i edra hjärtan och i mångas hjärtan här hemma. Vi ha därute på missionsfältet under de 24 åren känt, huru elden från hemlandet lyst upp Kina. Hvarje budskap har visat oss, huru missionsintresset här hemma lefver, växer, fortplantas, under det att nya budbärare utsändas. Och när vi å vår sida omtala, huru elden lyser och värmer och segrar vinnas, då värmas edra hjärtan. Vi stå på motsatta sidor af jordklotet, men både edra och våra hjärtan värmas af denna heliga eld.

Utom det att denna eld lyser och värmer, har den också, som nyss nämndes, egenskapen att *rena*. Jag skall aldrig glömma en predikan, jag hörde förlidet år. Talaren hade valt texten från 1 Kor. 3: 13: »Så skall hvars och ens verk blifva uppenbart, ty dagen skall göra det klart, emedan den uppenbaras i eld, och elden skall pröfva, hurudant hvars och ens verk är.» Och så sade han bl. a.: »I veten alla, kära vänner, att jag före min omvändelse var guldsmed» — egentligen silfversmed. »På marknaden brukade vi utbreda våra varor, örhängen, armband, ringar o. s. v., bakom ett litet galler af ståltråd, och de lyste så vackert, att många köpte af dem. Men sedan jag blef kristen, kunde jag icke fortsätta med detta yrke. Dessa saker lyste visserligen vackert, men skulle elden pröfva dem, skulle det snart uppenbaras, att de innehöllo blott föga rent silfver. Vi kristna må tillämpa detta på oss själfva. Om Herrens heliga eld skulle pröfva oss, visade det sig kanske, att hos somliga af oss endast funnes 50 % rent silfver, hos andra 40 %, hos andra 30 %, ja, att somliga kanske vore försilfrade.»

Vi känna kraften af denna heliga eld. I hafven hört talas om de väckelser, som öfvergått Mandschuriet. De berörde hufvudsakligen de kristna. Domen måste begynna på Guds hus. Elden har renat den kristna församlingen från slagg och orenhet. Vi tänkte aldrig, att så mycket ondt fanns, men vi tacka Gud, att det blifvit uppenbaradt i denna tiden, då det finnes hopp.

Jag samtalade en gång på en konferens med en af Gud mycket använd evangelist. Denne unge broder, Uang, var icke mer än 25, 26 år. Han predikade under dessa tre dagar icke mindre än sex gånger. Sällan har jag haft förmånen att få uppträda på en konferens med någon, som haft ett så heligt allvar hvilande öfver sig som just denne unge man. Den egenskap, som särskildt utmärkte honom, var ödmjukheten. Han hade börjat sitt lif som enkel tjänare i en missionärsfamilj. Han blef vunnen för Gud men stannade likväl kvar på sin anspråkslösa plats, till dess en gång Guds Ande grep honom och han tydligt kände, att Gud kallat honom till något annat. Sedan började han användas för att predika evangelium. Han fick följa med en af missionärerna på resor. Där stod han midt bland människor, som af gammalt kände honom, men de hörde honom gärna. Man anför ofta Herrens

ord: »Ingen profet är aktad i sin fädernestad», men den unge mannen talade ofta om den tid, då han tjänade hos den och den. Han blygdes icke att erkänna detta, fastän han nu stod där och predikade. Efter predikans slut stängde han sin dörr och bad Gnd vattna utsädet. Jag tyckte, att hans skildringar voro något mörka. Han hade sett så mycket synd och elände, så mycket, som icke var, som det borde vara, att hans tal tagit intryck däraf, och jag knnde icke låta bli att säga till honom: »Broder, har du icke också något ljust och gladt att tala om?» »Jo, det har jag nog», menade han. Och så bad jag honom berätta oss det på nästa möte. Men på nästa möte var det på samma sätt. Han talade fortfarande om detta syndens mörker och om hurn synden bestraffas. Hvar och en af oss har fått sin gåfva, sin uppgift.

Guds ord är också lefvande och kraftigt. Det synes bäst däraf att kinesen mången gång säger till predikanten: »Hvarför slår du mig med bibeln?» Ja, yxan måste sättas till roten, men när den en gång blir satt till roten och hjärtat böjer sig för Gud, då bli verkningar synliga. Svedjelandet, där förut tistel, törne och nässlor växte, har blifvit förvandladt till en Guds örtagård.

Kära vänner, har Herren Jesus kommit för att kasta nt en eld på jorden, går detta som ett rop ur hans hjärta, och kan han icke undvara oss, så må vi tänka på den välsignade förmån, vi fått, då vi få gå omkring och sprida denna eld, som Guds kärlek har tändt. Må denna eld hos oss lysa, värma, bränna upp och rena! Den får icke vara sådan, att den bringar fördärf och skada, den får icke bli till ett salt, som fräter, utan till ett salt, som hindrar från förruttnelse. Och när du fått kasta ut elden hemma, kasta den vidare omkring! »Mitt ord är som en eld», säger Herren. Det välsignade, predikade ordet, det personliga, goda vittnesbördet, gåfvorna, bönerna, offret af det egna barnet, allt är blott olika former af den elden. Herren själf skall visa hvar och en sättet. Vi se redan en gnista här och en gnista där. Det skimrar i den mörka natten. Snart skola vi få se, att det börjar brinna i öster, att elden i öster blir klarare och varmare än elden här hemma. Det finnes teckeu, som tyda på att om icke västern vaknar upp, komma österns folk att lysa starkare.

Må Herren hjälpa oss, att denna eld allt framgent måtte få värma våra hjärtan! Amen.

Hvarje människa är en missionär. Antingen äro vi såningsmän, som utså syndens och otrons frön, eller ljus, som lysa för dem som sitta i mörkret, ett salt, som tyst och stilla renar och bevarar från förruttnelse. Utan inflytande kan ingen människa vara.

Chalmers.

Lekmännens missionsrörelse i Amerika efter fyra år.

Utdrag ur ett föredrag af *Samuel Capen.*

I.

Lekmännens missionsrörelse, om hvilken förut meddelats i denna tidning (S. L. nr 14, 1910), och hvilken kan sägas vara en af de märkligaste företeelserna i vår tid, leder sitt ursprung från ett bönemöte i New York den 15 november 1906. Den dagen skall alltid förblifva minnesvärd i den kristna missionens historia. Föga kunde dock den lilla grupp af män, som då var samlad, icke ens 50 till antalet, drömma om, hvilket inflytande denna rörelse skulle komma att utöfva öfver hela världen.

* * *

Lekmännens missionsrörelse har så att säga *skapat en ny atmosfär.* Personer, som i åratal varit med i andlig verksamhet, betyga, att de aldrig sett *män* så villiga som nu att verkligen göra något för missionen. Missionssekreterare ocb missionärer förklara äfven, att det nu är lättare än någonsin förut att lägga fram missionens sak. Särskildt märkbar är förändringen för de missionärer, som sista tiden gjort besök i hemlandet. De kunna icke nog uttala sin glädje öfver den förändring, som inträdt i hemförsamlingarna. Under år, som gått, kände de sig ofta beklämda vid sin beröring med hemlandets kristna; nu erhålla de vid sina besök uppmuntran och hopp.

Denna förändring i allmänna tänkesättet inom församlingarna visar sig också genom det omslag, som skett i pressen. Tidningarna äro numer angelägna att kunna hålla sina läsare med underrättelser från missionsfälten.

Lekmännens missionsrörelse har under de gångna fyra åren väckt upp tusentals *män* ur deras likgiltighet och försumlighet. Dessa män hafva fått en ny blick på världens stora behof och sitt eget ansvar. Det är något större än det »nationella», som nu behärskar tankegången, det är det »internationella». Den frågan ljuder icke längre: »Skall jag taga vara på min broder?» utan i stället höres det bestämda uttalandet: »Jag är min broders hroder.»

* * *

Lekmännens missionsrörelse har såsom ingen annan rörelse *nått de mognade männen.* Den har nått universitetsmän, jurister, präster, tidningsmän, affärsmän, bankmän, fabriksidkare, ämbetsmän, järnvägsmän o. s. v., o. s. v.

Otaliga män, som förut gått alldeles oberörda af missionen, hafva gripits af den stora, världsomfattande plan, hvilken går ut på att plantera korsets banér i hvarje vrå af världen och det icke i våra barns eller barnbarns tid utan *i den nuvarande generationen.* Kristi befallning: »Gån nt i hela världen» har såsom aldrig förr vunnit genklang.

Lekmännens missionsrörelse har så att säga åstadkommit eu andlig väckelse inom församlingarua; den har i dessa ingjntit nytt lif och åt dem förlänat ny kraft.

I och med uppväckandet af de äldre, mognare männen har ock ett uppvaknande skett ibland *de yngre män-*

nen, dessa, som inom kort skola stå såsom ledare på olika områden. Och en naturlig följd af att männen, både äldre och yngre, på allvar ägna sig åt lösningen af missionens stora problem, är, att en rörelse börjat äfven bland *ynglingar* och *gossar*.

* * *

Det är att hoppas, att missionen skall hafva stort gagn af de kristna *affärsmännens* nyvaknade intresse, särskildt ur den synpunkten, att dessa kunna motverka de själfviska affärsföretag, för hvilka namnkristna enropéer stå i spetsen nte i hednavärlden, samt det fördärfliga inflytande, som utöfvas af hvita köpmän och resande, hvilka, när de icke längre känna sig hämmade af civilisationens skrankor, gifva alla sina passioner lösa tyglar. När de sämsta af österns element möta de sämsta af västerns, såsom fallet ofta blir i hamnstäderna i fjärran östern, blir det bokstafligen ett helvete på jorden.

* * *

Lekmännens missionsrörelse har genom att draga med sig de mognare männen *förbättrat den ekonomiska ställningen* inom hela den kristna församlingen. Ledande affärsmän, som förut varit alldeles ointresserade, ställa nu sin erfarenhet i missionens tjänst. Redan hafva hnndratals församlingar i Amerika öfvergifvit det gamla systemet att afskilja blott en söndag om året för upptagande af kollekt till någon viss mission, och i stället följes den metod, som föreslagits af Lekmännens missionsrörelse, enligt hvilken hvarje medlem i församlingen, sedan han öfvertänkt, *hvad* han kan göra, förbinder sig att för hvarje vecka inbetala ett större eller mindre belopp.

Lekmännens missionsrörelse har icke oväsentligt *hjälpt upp missionsarbetet i hemlandet.* Det är en gammal erfarenhet, att den, som i brinnande kärlek för andra utgifver sig själf, blir rikligen välsignad i sitt eget lif. I fråga om den nutida missionen har detta bekräftats. Där en församling genomträngts af Kristi tanke, som omfattar hela världen, och känner som sitt ansvar att bidraga till hela världens evangelisering, där slår det icke fel, att samma församling är den första att inse sina plikter gent emot sitt eget land. Det var att börja med en allmän och helt naturlig tanke, att Lekmännens missionsrörelse genom att lägga sådan vikt vid det försummade arbetet ute på hednamissionsfältet skulle på ett otillbörligt sätt draga intresse och understöd från det lika behöfvande arbetet i hemlandet. Men en sådan farhåga har visat sig fullkomligt ogrundad. Man har tvärtom funnit, att den förökade villigheten att gifva, som kommit den yttre missionen till godo, väsentligt ökat gåfvomedlen för den kristliga verksamheten inom Förenta staterna och Canada.

En man, som aldrig hade gjort något nämnvärdt hvarken för den ena eller andra verksamheten, väcktes ur sin likgiltighet genom en berättelse från hednavärlden och gaf på grund däraf en storartad gåfva åt den yttre missionen. Detta var för två år sedan. Sedan dess bar den församling, han tillhör, hufvudsakligen genom hans inflytande, gifvit mer till den inre missionen än alla andra presbyterianska kyrkor. Själf gaf denne man helt nyligen för något behöfvande ändamål tio tusen dollars. En församlingsledare i södern yttrade för kort tid sedan, att lättaste vägen för honom att nå sina församlingsmedlemmar vore »genom Japan och fjärran östern». Många pastorer hafva äfven vittnat om att det aldrig varit så lätt för dem att få sina egna församlingars behof fyllda, som sedan Lekmännens missionsrörelse började. — Flera kvinnliga missionssällskap säga äfven, att Lekmännens missionsrörelse mer än något annat varit dem till hjälp och inspiration. Man börjar inse, att det egentligen icke finns någon skillnad mellan *yttre* och *inre* mission, utan att såväl det ena som det andra är *mission,* delar af ett och samma arbete för en och samma frälsningsbehöfvande värld. De, som arbeta på ettdera fältet, kunna icke på något vis betraktas som rivaler utan måste se hvarandra såsom bröder, hvilka arbeta under samme store Ledare.

Orsaken, hvarför Lekmännens missionsrörelse gjort det lättare för hemförsamlingarna att bestrida sina egna lokala utgifter, är, att när människors hjärtan gripas, så att de se det stora i hednavärlden förefintliga behofvet, blifva de äfven villigare att afhjälpa nöden vid sina egna dörrar.

Redan för flera år sedan tillfrågades Phillips Brooks, hvad han kunde råda till, om medlemmarna i en församling vore särskildt liknöjda och försumliga ifråga om det arbete, som låge dem allra närmast, och han svarade: »Jag skulle hålla en missionspredikan för dem.» Detta råd bevisar sig vara lika godt i dag, som när det först gafs. En af mina vänner kallades till en församling, som var så nedtyngd af skulder, att den höll på att alldeles gå under. Det första, han gjorde, var att föreslå insamlandet af en stor gåfva till hednamissionen. De personer, som hade något att säga, voro alldeles förfärade öfver ett sådant förslag och sökte afhålla honom från att framlägga det. Men han stod fast vid sin plan. Och se, det stora beloppet insamlades, och dessutom hade man på mindre än ett år tecknat sig för hela skuldsumman, som också snart blef betalad. Lekmännens missionsrörelse har under sin fyraåriga tillvaro bekräftat sanningen af Skriftens ord, att den som utströr, får mer.

* * *

Denna rörelse har såsom intet annat bidragit till att gifva missionen dess rätta plats.

Den kristna församlingen i sin helhet har aldrig förr tagit missionen på allvar. Om man förr bad en man om ett bidrag till missionen, ansåg han det alldeles betydelselöst, antingen han gaf eller icke. Han betraktade saken ungefär liktydig med en förfrågan, om han ville köpa en konsert- eller föreläsningsbiljett. Men den dagen är förbi, och de kristna männen börja se, att det hvilar ett ansvar på dem, att Jesu befallning: »Gån ut i hela världen» icke var inskränkt blott till apostlarna. Nitton århundraden hafva förflutit, sedan Kristus gaf denna befallning, och ändock gifves det *ett tusen millioner* människor i den icke kristna världen, som icke hafva den ringaste kunskap om världens Frälsare.

Just detta förhållande ställer missionskallelsen på en oändligt högre plan än den, som blott rör det ekonomiska. Under den gamla regimen vidrördes missionen i predikningar egentligen endast en gång om året, nämligen kollektdagen. Nu, då ett regelbundet och planmässigt gifvande pågår hela året, kan en missionspredikan hållas när som helst. Hela missionssaken har så att säga lyfts upp, och

man anser icke längre en missionspredikans enda mål vara att genom hårresande berättelser från hednavärlden framtvinga pengar från eljest likgiltiga och kallsinniga åhörare.

* * *

Denna nya syn på missionen har ländt *missionärerna till stor uppmuntran.* Den tyngsta af de börder, missionsarbetarna haft att bära, har varit den, att de sändts fram till fronten för att sedan så godt som alldeles glömmas bort af hemförsamlingen. De kände till, hvilka dyrbara byggnader, som för olika ändamål uppförts där hemma, liksom den personliga lyxen. De sågo detta under sina besök i hemlandet och hörde därom genom vänner. De visste, att forna universitetskamrater stundom gåfvo åt den lärdomsskola, där de utbildats, hundratusentals kronor hvarje år. De visste något om den hänförelse och klassanda, som låg bakom sådana donationer, och så började de undra, hvarför icke denna gifvandets ande äfven inspirerade de kristna för det arbete, som är det ädlaste i världen. För allt annat fanns det pengar men icke för den sak, som de trodde låg Kristi hjärta närmast, och för hvilken de offrade allt.

De sågo sitt eget arbete växa år från år; de sågo de många händer, som voro utsträckta efter hjälp; de hörde från tusenden omkring sig det klagande ropet efter något bättre. Så vände de om hem och sökte återgifva dessa nödrop, men det föreföll dem ofta, som om hemkyrkan hade gäckat dem. De bådo om bröd men fingo af många blott sten, af andra några smulor. Somliga af dem hade grånat i tjänsten och hade tydligen icke många strider kvar att kämpa, innan de skulle kallas att ingå i den sabbatshvila, som återstår för Guds folk.

Är det att undra på, att de ibland kände sig nedslagna vid tanken på det otillräckliga understöd, de erhöllo? Lekmännens missionsrörelse har ingifvit dem nytt mod och nytt hopp. De glädjas öfver dess framgångar och bedja att få bevittna ännu större ting. Det förefaller dem, som började den nya dag randas, efter hvilken de så ifrigt hafva längtat.

(Forts.)

Missionsstudiekretsar.

En af de frågor, som behandlades vid världsmissionskonferensen i Edinburg, var äfven denna:

Hvad kunna vi göra för att väcka mer *kärlek* till missionen, mer *intresse* för Guds rikssak?

Och af många afgafs under olika former det svaret: Människor måste få mer *kunskap* om missionen.

För detta ändamål hafva i olika länder bland missionsintresserade bildats s. k. *missionsstudiekretsar,* vid hvilka olika missionsfält genomgås med ledning af missionskartan och sådan litteratur, som berör det ena eller andra fältet.

Amerikanarna och engelsmännen hafva, praktiska som de äro, redan för länge sedan insett vikten af att få de *unga,* ja, t. o. m. de *små,* med i arbetet. I Amerika pågår en rörelse i detta syfte under namn af »Young people's Missionary Movement» och i England en liknande med namnet »The United Council for Missionary Study». Flere af dem anställda resesekreterare ha till sin särskilda uppgift att utbilda ledare för dylika missionsstudiekretsar och att äfven grunda sådana kretsar. Till handledning för dem, som vilja ställa sig i spetsen för missionsstudiekretsar särskildt bland barn och ungdom, hafva nämnda organisationer äfven utgifvit en mängd kartor och illustrerade, utmärkta handböcker, försedda med lämpliga frågor, som af medlemmarna efter genomgången kurs skola besvaras.

Med hvilket intresse dessa missionsstudier omfattas, framgår däraf, att den amerikanska organisationen från sitt grundande år 1902 spridt 805,000 ex. af sina olika större publikationer och af sina småskrifter 264,000 ex. Den engelska organisationen, som bildades först år 1907, är också särdeles lifskraftig. Så t. ex. har den spridt det nyligen till vårt språk öfversatta af d:r John Mott utgifna arbetet »*Det afgörande ögonblicket i den kristna missionens historia*» i 27 tusen ex.

En liknande rörelse kom till stånd i *Holland* för två år sedan, och där förberedes nu en internationell konferens för främjande af missionsstudium. Denna konferens skall hållas i september, och är det att hoppas, att Sverige vid densamma måtte bli väl representeradt, så att intresset för denna viktiga sak måtte spridas också i vårt land. Upplysningar angående nämnda missionsstudiekonferens lämnar välvilligt sekreterareu inom K. F. U. M. i Stockholm, d:r Karl Fries.

D:r Arthur T. Pierson.

Denne bland Guds folk öfver hela världen så kände och älskade Herrens tjänare ingick i början af juni i sin Herres hvila. Få torde ha gjort en så stor insats i arbetet för Guds rike både hemma och i hednavärlden som han. Kina-Inlandmissionen hade i honom en af sina varmaste vänner och mest entusiastiske förespråkare. Icke få gånger har han också vid missionens årsmöten i London hållit afslutningsföredraget. Vid Keswickmötena var han äfven ofta en af de medverkande krafterna. Synnerligen värderik är den missionslitteratur, som bär Arthur Piersons namn. Under många år var han utgifvare af den utmärkta månadstidskriften »The Missionary Review». Som andlig författare var d:r Pierson äfven till stor välsignelse. Hans hädankallande innebär en ny maning till alla missionens vänner och arbetare att med förökadt nit söka utföra det viktiga arbete, som blifvit dem anförtrodt.

Bönelifvet i den hednakristna församlingen.

Man finner ofta hos de hednakristna en större trosvisshet i bönelifvet och i fråga om Guds löften än här hemma i den gamla kristenheten. Den nyomvände hedningen nalkas Gud med samma trosvisshet som barnet, hvilket räcker ut handen för att af sin fader mottaga den begärda gåfvan. Dessa barn i Kristus få därför ofta se och smaka Guds godhet långt mer än den mera mogne, därför att denne saknar barnets enfaldiga tro.

Församlingens grundläggningstider hafva varit tider fulla af underverk och gripande bönhörelser. Så var det i apostlarnas tider, och så är det alltjämt, där Guds ord omedelbart får träffa ett människohjärta och bevisa sin kraft.

Se här några exempel på Guds ingripande såsom svar på bön: En neger på St. John hade bevistat gudstjänsten i kyrkan. Vid sin hemkomst fann han, att en tjuf hade brutit sig in i huset och stulit allt, hvad han ägde. Han beklagade sig ej utan framlade sin nöd för Herren i följande bön: »Dyre Frälsare, du vet, att jag ej var ute i något ondt ärende utan för att höra ditt ord och få välsignelse till min själ. Och dock har denna olycka nu drabbat mig. Jag beder dig, låt mig före soluppgången återfå mina tillbörigheter.» Det skedde honom efter hans tro.

Dessa kristna äro barnsligt enfaldiga och tveka ej att framlägga för Gud allt, som ligger dem på hjärtat. I detta afseende hafva vi här hemma mycket att lära af dem. Ännu några exempel. En missionär berättar följande: »I går gaf en man ett tackoffer i penningar för erhållen bönhörelse. En af hans oxar hade nämligen stupat. Han vände sig till Gud med bön om hjälp, och oxen tillfrisknade hastigt.»

En ålderstigen kvinna sade en dag till en missionär: »O, att människorna ej blott lade fram all sin nöd för Frälsaren, utan att de också väntade allt godt af honom, ty han låter aldrig sina behöfvande barn komma på skam. Det har jag helt nyligen fått erfara. Regeringen hade nämligen låtit påbjuda, att alla i staden skulle bygga skorstenar på sina hus, och jag skulle då bli nödsakad att bygga trenne sådana. Jag hade hvarken penningar eller materiel och visste ingen utväg. I denna min nöd bad jag så till min Frälsare: 'Dyre Frälsare, du har danat mig i min moders lif, och innan jag blef född, förutbestämde du mig att vara din för evigt, och att du skulle vara min. Så förde du mig till dig själf, och jag har lärt känna dig. Du har upptagit mig, och mina synder äro förlåtna. Alltid har jag anförtrott dig alla mina sorger, och du har hjälpt ur många svårigheter. Hjälp mig nu åter, ty jag har ingen annan att vända mig till.' Följande morgon kom en man, som stod i skuld hos mig, men som aldrig förr visat tecken till att vilja betala, och sade: 'Moder, var ej orolig för skorstenarna! Jag skall låta uppföra dem åt dig.' Han höll sitt ord, och jag har fått ett nytt bevis på att min Frälsare hör bön och gör mer för mig än jag kan begära.»

På en station, tillhörande de Rhenska bröderna i Kapkolonien, stodo en missionär och hans evangelist i trädgården och sågo, huru två kaffrer rymde från stationen för att förena sig med hedningarna. De vadade just öfver en närbelägen flod, då missionären fick syn på dem. Han greps af djup sorg, ty den ene af dessa hade varit så mäktigt påverkad af Guds Ande, att han gjort sig stora förhoppningar om honom. Och nu, nu vände han ryggen till ljuset och återvände till hedendomens mörker. Missionären omtalade med smärta sina gäckade förhoppningar för sin trogne medhjälpare. Denne, hvars namn var David, svarade ej, han blott följde de båda flyktingarna med stor uppmärksamhet. Plötsligt stannade den ene, den, öfver hvars flykt missionären nyss klagat, midt i floden, började bittert gråta och vände tillbaka. David log och utropade: »Jag visste, att han ej kunde undkomma. I dag på morgonen sade jag till honom: 'Herren verkar i dig, men du försöker komma undan. Jag vill bara säga dig, att i dag blir det dig omöjligt att vada öfver floden, ty Herren skall *ej* tillstädja det.' Det sade jag honom, och se nu, huru god och sannfärdig Herren är!»

De hednakristnas böner hafva mycket stor betydelse för evangelii utbredande. Med nit och tro bedja de för sina stamförvanter, som ännu lefva i hedendomens mörker, och för missionsverksamheten bland dem. En missionär har upptecknat följande bön af en negerkvinna: »O, Fader i himmelen, hör min bön, och sänd din Helige Ande öfver våra älskade lärare, att de må vara renhjärtade! Gör deras tungor till ett tveeggadt svärd, så att de må träffa syndare till höger och vänster och kunna leda dem ut från mörkret i världen till ditt ljus och till din kunskap genom Jesus Kristus, vår Herre!»

Hedningarna känna, att de kristna bedja för dem, och de frukta för kraften i deras förböner. En missionär berättar, att en hednisk kvinna kom till honom och bad honom förbjuda sin medhjälpare att bedja för henne. På missionärens fråga, huru hon visste, att han bad för henne, svarade hon: »Jo, det vet jag alltför väl. Förr kunde jag i frid tjäna afgudarna och offra till dem, men nu känner jag idel oro därvid. Det är en följd af hans böner. Dessutom har han sagt mig, att han beder för mig och för min familj. Två af mina döttrar och en son hafva blifvit kristna; fortsätter han att bedja, blir jag själf också troligen en kristen, men det vill jag inte bli. Förbjud honom därför att bedja för mig!»

De hednakristnas tacksamhet mot Gud och människor för sanningens ord är gripande. En elev vid en missionsskola i västra Afrika skrifver: »O, Herre, öppna du våra hjärtan, att vi må kunna tacka dig för din godhet och barmhärtighet, som du bevisade oss, då du sände oss missionärer, som visa oss vägen till himmelen. Vi sutto i mörker, då dina tjänare kommo till oss med evangelii ljus. Vi tänka med tacksamhet på alla våra vänner i Europa och bedja, att du, Herre, må gifva dem en rik ingång i himmelen. Vi tacka och lofva dig för den frälsning, som genom dem kommit oss till del.»

Hvarhelst Guds ord sprider välsignelse i jordens elände och synd, där uppstiger bön från bedjande hjärtan till himmelen. Redan är det som en kör af många röster bland hednafolken, hvars lof stiger upp till det slaktade Lammet. Må äfven vi höja det böneropet: Uppväck, upplys, värm och upptänd hela jorden, uppenbara dig själf, Herre, för alla folk såsom frälsare, profet, öfverstepräst och konung, tills slutligen den stora jubelsången stämmes upp af de återlöstas otaliga skara!

(Ur The Missionary Review.)

Det nya opiefördraget.

Måndagen den 8 maj undertecknades efter långvariga förhandlingar det nya opiefördraget mellan Storbrittannien och Kina.

Den brittiska regeringen hade som bekant utlofvat att från år 1908 minska importen af opium från Indien till Kina med en tiondedel under en försöksperiod af tre år och sedan äfven i fortsättningen, ända tills hela handeln år 1917 skulle upphöra, *om* nämligen Kina befunnes uppfylla sina villkor. Med december 1910 utgick för-

söksperioden, och det befanns då, att Kina gjort vida mer, än som föreslagits, oeh i själfva verket minskat sin opieodling med omkring 80 procent.

I det nya fördragets tio artiklar är den viktigaste utan tvifvel n:r 2, som innehåller, att den brittiska regeringen utlofvar, att införandet af opium från Indien helt och hållet skall upphöra, så snart Kina kan bevisa, att den inhemska produktionen alldeles upphört.

Det nya fördraget innebär en afgjord seger för anti-opinmrörelsen. Men ytterst viktigt är dock, att vännerna till denna rörelse icke missledas och tro, att kampen nu är alldeles slut. Ingen tid kan sägas vara så full af faror som den, hvilken följer på en seger, ty frestelsen är då större än någonsin att slappas i vaksamhet och ansträngningar. Alltför tidigt vore det att säga, att anti-opium-striden bragts till ett slnt genom det nya fördraget. Medan vi äro djupt tacksamma mot Gnd för hvad som har vunnits, vilja vi framhålla, att beständig bön och fortsatta ansträngningar äro af nöden, om saken skall bringas till slutlig seger. Med smärta måste erkännas, att Storbrittannien öfverlämnat åt Kina det moraliska ledareskapet i denna stora sak och endast gifvit ett villkorligt, motvilligt löfte om att indraga en handel, som Underhuset vid upprepade tillfällen betecknat såsom »moraliskt oförsvarlig».

(Efter »China's Millions».)

Utresande missionär.

Fröken *Gertrud Halldorf*, som under sommaren vistats i England, kommer, vill Gud, att den 26 augusti lämna London för att utresa till Kina. Förvisso vilja missionens vänner i sina förböner ihågkomma denna syster, att Herren må göra hennes resa lyckosam och låta henne vid framkomsten till det stora, för henne okända landet få förnimma, att han *omsluter henne på alla sidor och håller henne i sin hand* (Ps. 139: 5).

Meddelanden från fältet.

Till vår glädje ha vi hört, att br. *Teodor Sandbergs* tillfrisknande fortgår. Vi ha särskild anledning att tacka Gud, som hjälpt honom såväl under sommarens hetta, så farlig för denna sjukdom, som under resans besvärligheter, då Gud på ett särskildt sätt grep in. I stället för att förvärras af skakningarna på vägen synes nämligen sjukdomen ha tagit en vändning till det bättre, innan br. Sandberg hunnit fram till bestämmelseorten. Må vi fortfarande innesluta honom i våra förböner!

Fru Kao, änka efter vår rikt välsignade medarbetare Kao i Tungchowfu, har nn inträdt i missionens tjänst som bibelkvinna. Br. Linder skrifver, att hon verkar till välsignelse. Hon har i sin stora sorg fått erfara, att hennes mans Gud ej öfvergifvit henne i hennes ensamhet. Den penningsknld, som tyngde henne, blef genom en missionsvän här i Sverige betalad. Hennes barn, tre gossar och en flicka, tyckas vilja vandra i sin faders fotspår.

Ett *glädjeämne* har mött oss i *Huachow* (utstation till Tungchowfu), enär vi där lyckats *inköpa ett hus för missionens räkning* till det låga priset af 150 täl (= 375 kronor). Utgifterna för inredningen, 50 täl (= 125 kronor), ha bekostats af vänner i Småland. Br. Linder skrifver: »Vi få härigenom en utmärkt station, lämplig för bibelkurser, opieasyl m. m. Vi äro tacksamma att ha fått denna lokal, enär afståndet från hufvudstationen, $3^1/_2$ sv. mil, samt resans besvärligheter genom öfvergången af Weifloden hittills mycket försvårat verksamheten.» Många sådana stationer skulle kunna byggas, många ljus tändas, många själar vårdas, om vi inför Gud rätt använde våra pund.

Det arbete, som upptagits i *Pucheng*, en annan af utstationerna, $4^1/_2$ mil n. v. från Tungchowfu, är fortfarande uppmuntrande. En *församling* har blifvit grnndad därstädes. »O, att vi hade arbetare!» skrifver br. Linder. »Vi ha fått tillräckligt med säd af skördens Herre, vi ha en god och fruktbärande mark oss anförtrodd men endast få såningsmän och få skäppor.»

Särskild anledning till *tacksägelse* gifver oss innehållet i br. Nath. Högmans såväl bref som artikel »Ekon från högtidsdagar i hednaland». Vi se af det förra, hnr hotande det vid ett tillfälle såg nt för våra syskon i Hoyang, men hnr genom Herrens nåd *missionärernas därvaro* i st. f. att öka npphetsningen *dämpade förstörelselustan*. Hjärtat vill äfven jubla vid hans skildringar af det Guds verk, som blifvit utfördt i många af de infödda kristnas hjärtan.

Syster Anna Eriksson betonar i bref om verksamheten i Hancheng vikten af *bibelkurser för kvinnor*. »Kvinnorna äro», skrifver hon, »så glada, tacksamma och flitiga, att det är en lnst att hjälpa dem. Säkert finnes det vänner hemma, som vilja bidraga till detta *viktiga* arbete.» En ny bibelkvinna för Hancheng är också ett böneämne.

Br. Wester skrifver från *Chichehow* (Haichow): »Här är som vanligt öfverfullt af arbete. Tältet är uppslaget på marknaden. Vi ha hopp om 7.à 8 predikanter under en månads tid. Skolan är oss ett glädjeämne. Lärarna göra sitt bästa och mina 38 gossar likaså. Ett mycket godt förhållande har under denna termin varit rådande i skolan. Många af gossarna älska Herren och vilja i allt tjäna honom.»

Från *Honan* höra vi om hotande *dyra tider* på grund af den starka nederbörden. »Nu är det allmän oro», skrifver syster Maria Petterson. »I går grät vår lärare Mong som ett barn. Allt skall dock tjäna, och vi veta, att Herren icke skall lämna eller öfvergifva oss, men nog få vi rätta mnnnen efter matsäcken, om det skall gå väl.»

Må vi härhemma, då vi sätta oss ned vid rikt dukade bord, komma ihåg dessa lidandets barn och våra missionärer midt i nöden!

Syster Maria Petterson skrifver vidare om en nng blind man i tjänst hos Augustana-missionen i Honan: »Han är från Peking och en gndfruktig man, kan spela och sjnnga alla sångerna i sångboken, 408 nnmmer. Han är en frukt af barmhärtighetens verk bland de blinda.»

Från *Ishih* skrifver br. Landin om både glädje- och sorgeämnen. Och är det väl möjligt att få endast ljusa erfarenheter, då vi stå i en hård strid mot själfva mörkrets furste om hans offer? Det är under, ja, stora under, att vi få se så mycket af uppmuntrande art. »Offersinnet förökas», skrifver han, »bland församlingens medlemmar. 17 personer ha döpts, och våra evangelister ha rönt en storartad framgång i sitt arbete. Böcker för många tusentals kash ha sålts».

»Herren har varit med oss på våra stormöten», skrifver br. Andrew Ericsson. »18 dagar ha upptagits af stormöten med åtföljande resor. Tacksam är jag mot Herren för *biträdet af evangelistföreningar i alla våra församlingar.* Frivilliga arbetare från utstationerna ha besökt marknader, sålt bibeldelar och traktater samt förkunnat evangelium. Såväl män som kvinnor ha nitiskt deltagit i detta frivilliga arbete.»

» *Verken, medan dagen är, natten kommer, då ingen kan verka.*»

E. F.

Morgonen därpå talade Kao öfver Apg. 8:de kap. om huru Paulus och Barnabas kommo ned till Samarien för att *bedja* för dess invånare, att de måtte få den Helige Ande (v. 15). Det var det första, sade han, det största. De *bådo* först och *predikade* sedan (v. 25). Den lärdomen sjönk i god jordmån.

Under ett af de sista stormöten, jag hade glädjen vara med om i Shensi, fick jag åter en lärdom af denne Herrens tjänare. Han läste då Rom. 15: 32. »Så att jag *med glädje* må komma till eder, genom Guds vilja, och vederkvicka mig med eder.» »Detta är något», sade han, »som jag, under det jag går från plats till plats och söker uppmuntra och stärka de troende, ofta tänker på: att vi skola mötas *med glädje*. Huru ofta mötas vi ej för att beklaga oss öfver våra svårigheter, bedröfvelser och motgångar istället för att mötas med glädje och vederkvickelse med hvarandra!»

Nu har han gått att möta sin Herre och Frälsare med glädje. Gud välsigne hans minne!

Mullsjö den 28 juni 1911.

Jane Guinness.

En tacksamhetsgärd till en af mina första vänner i Kina.

Vid hemkomsten till Sverige låg ett nytt nummer af Kina-missionstidningen på mitt bord. Det öppnades snart och genomlästes. Underrättelsen i ett af brefven från Kina om evangelisten Kao's i Tungchow död grep mig djupt. Minne efter minne, förknippade med mina första år i Kina, stego upp i mina tankar, och tacksamt måste jag erkänna, huru mycket, mycket jag hade att tacka Kao för. Guds nåd mot honom hade icke varit fåfäng. Det var han, som först lärde mig, huru stora ting Gud kan göra för en omvänd hedning. Huru studerade och älskade han icke Guds ord, och huru enkelt och trosvarmt förklarade han det ej för sina bröder! Ännu minnes jag vissa bibelställen, som han utlade. När jag gästade hans hem, hörde jag honom tidigt på morgonen och sent på aftonen i bön umgås med sin himmelske Fader. Det var han, som eskorterade mig på en af mina första resor, och som mitt språkförråd då var ganska ringa, meddelade vi oss med hvarandra genom att anvisa till olika bibelspråk. Ännu minnes jag hans förstående leende, då jag under en lång, ansträngande färd delgaf honom mina känslor genom att hänvisa till 1 Kor. 15: 19!

I hans hem bodde jag, då jag för första gången var nte på predikoresa. Kvinnorna kommo hela dagen i stora skaror för att beskåda den utländska lärarinnan, som predikade, så godt det ringa språkförrådet tillät, men blef trött af att åter och åter upprepa samma meningar och finna, huru litet intryck det syntes göra. Frampå aftonen stängde Kao dörren — fröken var trött och måste hvila. Och hvad gjorde eder missionär? Hon gick in i sitt lilla mörka rum och lät tårarna rinna fritt; det var bara trötthetеn och de ansträngda nerverna, som togo ut sin rätt. Guds kärleks sol strålade fram genom skuggorna. Ack, tjänsten var så eländig och svag och full af brister, men ändå hviskade den trogne Mästaren sitt: »Väl gjordt, hvad hon kunde, det gjorde hon!»

Ekon från högtidsdagar i hednaland.

Af *Nat. Högman.*

På båda sidor om den utomordentligt bördiga, vattenrika dal, där Hanchengs stad är belägen, höja sig i norr och söder tvänne högplatåer, visserligen mindre bördiga än dalen, men, äfven de, öfversållade af tusentals folkrika byar. För 7 år sedan, då jag första gången gjorde mitt inträde i Hancheng, funnos på den norra högplatån blott 2 predikostationer af hvilka den ena efter flera års nästan fruktlösa arbete emåste stängas. Den andra, Siüen, har däremot gått framåt om ock under mycken kamp och är nu en själfunderhållande annexförsamling till Hancheng. Den södra högplatån, som då befann sig i fullständigt hedniskt mörker, äger nu tre mindre, självunderhållande församlingar, som ligga i en rad från söder till norr i nrgamla, folkrika byar. Vid höstmötet i Hancheng beslöts, att äfven dessa mindre församlingar skulle hafva sina »stormöten» vår och höst. Fem sådana högtidsdagar ute på landet hafva vi nu firat sedan den 1 januari, och jag skulle så gärna vilja, att något eko från dessa dagar kunde nå den bedjande och offrande församlingen i hemlandet.

Strax vid Gula flodens strand, 1 sv. mil söder från Hancheng, ligger en urgammal by, *Shepu*. Här har Herren rikligen välsignat ordet. Det är en stor glädje att vid gudstjänsterna se alla dessa glada, fridfulla ansikten, som för blott några år sedan bnro hedningens stela, fridlösa drag. Här kommer gårdfarihandlanden Hsü, som under sina resor så flitigt berättat för sina köpare om den oskattbara pärla, han funnit, att hela trakten kan sägas hafva hört något därom. Här kommer den af alla vördade 72-årige hedersgubben med samma namn. Slätrakad, så att pannan skiner, och iklädd en stor, tjock fårskinnspäls, är han en lefvande bild af sällsynt hälsa och ålderdomskraft. Men så har han lefvat ett ovanligt sundt lif ända från barndomen och aldrig legat under för

de laster, som äro så gängse bland hedningarna. Han blef gripen af evangelium första gången, han hörde det, och har sedan den söndagen aldrig uteblifvit från någon gudstjänst. Två söner, en sonhustru och en sonson följa honom nu på vägen. I sitt hem håller han daglig husandakt och hvarje kväll predikan för byfolket från sin lilla f. d. butik. Icke ens sommarbrådskan får hindra den gemensamma morgonandakten; då slår gubben blott litet tidigare på gonggongen, som väcker och sammankallar husets folk. Det kan hända, att han i sin ifver slår på gonggongen redan på småtimmarna, och att husfolket, som vid bönens slut upptäcker, att det är för tidigt att gå ut på fältet, åter tager sig en lur. På denna plats går arbetet stadigt framåt, ty Kristus har blifvit förhärligad. O, att vi hade många sådana äkta typer af patriarkalisk gudsfruktan!

Nästa högtidsdag firade vi i *Linho*, litet längre söderut. Det hus, hvari predikosalen är inredd, var för 6 år sedan till hälften en ruin. Ägaren Liu och hans hustru hade genom mångårig opierökning bragts hardt när till tiggarstafven. De kommo emellertid till opieasylen i Hancheng och under vistelsen där till en lefvande tro på Kristus. Hustrun mottog en stor andlig välsignelse vid dopet och blef från den stunden äfven kroppsligen fri från en massa krämpor, af hvilka hon plågats. Sedan kunde hon också styrka sin man i tron, då han var nära att vackla. Guds välsignelse har alltsedan hvilat öfver dessa makar; det till hälften nedrasade huset är uppbyggdt, en »profetkammare» för missionärerna inredd och det största rummet förvandladt till kapell. Det var om hustrun i detta hem, diakonen Chi berättade i sin predikan (se Kiua-missionstidn. n:r 12—13). Hennes man, som vuxit i tron och nåden, har af församlingen hedrats med diakonämbetet samt utför nu en evangelii förkunnares verk. Vid detta möte sammanträffade jag ock med den gamla kära gumman, som skänkte fru Bergling 200 kash vid hennes afresa till Sverige, en ånkoskärf om något. (Se Kina-missionstidn. 15 dec. 1910.) Före sin omvändelse var hon en ifrig buddist, som under flera års tid förmanat ofvannämnda Liu och hans hustru att tro på Budda och bränna rökelse. Sedermera blef det Lius tur att berätta, hvad han funnit i Jesus, och detta föll i god jord i den gamlas trots all självspäkning och helighetsträfvan tomma hjärta. Hon var full af fröjd på vårt möte, men hvilken maning låg det icke i hennes ord till mig: »*Jag har under hela mitt lif sökt Gud utan att finna honom, ty vi voro alla i mörker, och ingen kände honom. Men då jag fann honom, dröjde jag icke att tro på honom och bedja till honom.*»

Den lilla församlingen i *Ü Djwang* har sin lokal i en grottlägenhet. Här bor också en troende landtbrukare vid namn Ho. Denna lägenhet byggdes för några år sedan mycket solidt af en af byns rikaste män. Dessa lägenheter hafva det företrädet, att de äro svala om sommaren och varma om vintern. Det dröjde emellertid icke länge, förrän det började spöka i den rikes med stor kostnad tillredda bostad, och sedan både sjukdoms- och dödsfall inträffat, måste grottorna utrymmas och lämnas öde. Ofvannämnde Ho, som emigrerat hit upp från Hupeh, förhyrde då lägenheten för en spottstyfver. Han var nämligen en ifrig buddist och känd för sin makt öfver de onda andarna, hvilka han betvingade och besvor genom hvarjehanda trolldom. Han var också vid den tiden ständigt anlitad, när sjukdom och andebesättelse voro å färde. Men nu visade sig Ho's besvärjelser och rökelsestickor af noll och intet värde. Både han själf och hans familj anfäktades grufligt. Sedan en son dött och Ho själf jämte andra af familjens medlemmar hemsökts af hvarjehanda sjukdomar, måste Ho rymma fältet. Kort därefter fick emellertid Ho höra evangelium, kom till en lefvande tro på Kristus, blef frisk till kropp och själ samt inom kort en af ledarna för de troende i sin by. I vintras ledde Herren händelserna så, att Ho åter förhyrde dessa grottor, som ingen vågat bebo, och upplät en af dem till kapell. Och nu förekommo icke mer några spökerier. Här firade vi nu stormöte. Tidigt på söndagsmorgonen ankommo många troende, bland dem ofvannämnde raske 72-åring, som i arla morgonstund vandrat — $1^1/_2$ sv. mil. Klockan 7 på morgonen tonade kraftigt i den gamla grottan sången: »Vi bedja dig, o, Helge Ande, kom!» Och redan under det vi sjöngo, besvarades denna vår bön. Den gamle järngubben sitter där på den främsta bänken, en ärevördig patriarkalisk typ, utomordentligt viljekraftig och respektingifvande. Redan vid första versen såg jag ett par stora tårar rulla utför den gamles kinder ned i sångboken. Vers efter vers blir sången allt kraftigare och innerligare och den gamles sångbok allt våtare, till dess han, ur stånd att behärska sig, brister ut i högljudd gråt. Det griper djupt i äfven den hårdaste att se en silfverhvit åldring fälla tårar som ett barn. Vi böjde våra knän, och snart flödade en oafbruten böneström från mångas hjärtan upp till Gud. Äfven den gamle bad, men snart kväfdes hans röst af tårar. Hvarför grät han? Jo, hans hustru och tredje son voro ännu borta från Gud. Huru liten och ovärdig känner man sig icke inför ett så fullt och rikt Andens lif hos en, som nyligen var en hedning! När vi på kvällen afslutade dagen med ett sång- och tacksägelsemöte och sången om Lammet hördes vida omkring i byn i den stilla vårkvällen, var det som en försmak af den salighet, hvilken väntar Guds folk.

En annan högtidsdag hade vi i *Si Üen*. Denna lilla församling har under ett par års tid gjort oss mycket bekymmer, och några församlingsmedlemmar hafva fallit i svåra synder. På grund häraf beslöto vi att låta evangelisten Chia verka här några månader med predikan och opieasylverksamhet. Herren har ock rikligen välsignat detta arbete. De dagliga mötena hafva varit flitigt besökta, och flera af de troende, som vacklat, hafva återkommit. 24 personer hafva i asylen afvants från opiebegäret, och många hafva blifvit intresserade. Det var fördenskull stor glädje hos de troende, då de firade sitt stormöte under liflig tillslutning.

Dessa möten ute på landet voro emellertid blott föregångare till de större, gemensamma mötena på hufvudstationerna *Hancheng* och *Hoyang*. Dessa föregingos af dopklasser på hvardera platsen. Det var en stor fröjd att under denna undervisning lära känna den innerliga tro, med hvilken somliga hade omfattat Kristus. I Hancheng döptes af 20 sökande 7 män och 3 kvinnor. Det finnes ock en hel skara forskare, som, om Herren får fullborda sitt verk i deras hjärtan, kunna beviljas dopet i höst. Bedjen för dem!

Ett litet axplock från en bibelklass vid stormötet i Hancheng torde kanske intressera. Ämnet var: »Pånyttfödelse. Dess inre vittnesbörd; dess yttre bevis.»

Postmästaren: »Det inre vittnesbördet och det yttre

beviset hänga tillsammans alldeles som urverket i en klocka och visarna, som visa tiden. Så måste det vara med en pånyttfödd kristen. Om det inre finns, så finns der yttre.»

Gårdfarihandlanden Hsü: »Jesus i hjärtat, det är nyfödelse. Där denna skett, är du icke din egen, icke dig själf. Du beror af en annan. Du sätter Guds vilja och verk främst. När jag en gång vid mina handelsresor satte mig vid vägkanten för att läsa mitt Nya testamente, sade en man till mig: 'Hör nu, det måste väl vara något besynnerligt inflytande, som kommer öfver eder och förmår eder att ta upp den där boken så ofta och läsa ur den?' — 'Ja, det är alldeles riktigt, jag är fattad af en *ande*, det är hemligheten.' (Hedningarna säga och tro ofta, att de troende blifvit besatta.) 'O, nej, inte är ni det! Ni är ju en förståndig affärsman!' — 'Jo, jag är fattad af en ande men icke af en *ond* ande, som ni tror, utan af *Guds Helige Ande*. Alla, som drifvas af Guds Ande, de äro Guds barn'».

I Hoyang hade vi den stora glädjen att döpa 19 personer, 8 män och 11 kvinnor. Bland dessa voro 5 skolflickor. 2 män och 1 kvinna voro från det hittills så hårdarbetade Cheng Hsien, så vi hafva nu 3 församlingsmedlemmar på den utstationen. Förra hösten voro vi hardt när förtvifiade öfver ställningen här i Hoyang, och ännu ha vi några församlingsmedlemmar, som göra oss sorg. Men Gud har behagat, att, samtidigt med att några af de sömniga väcktes, draga andra till sin Son. Så var då den stund, då dessa 19 inför församlingen aflade sina doplöften, kronan på de många högtidsdagar, vi haft denna vår. När vi sedan för första gången tillsammans med dessa nykristna möttes vid det heliga nattvardsbordet och i tron sågo Mästarens händer utsträckta öfver oss och märkena efter spikarna, grundvalen till vår frid, kände vi liksom en försmak af Lammets bröllopsmåltid. Enhälligt föreslogo de troende att själfva betala hela hyran för det nyligen inredda gatukapellet och att bidraga till inredningen af ett kapell vid utstationen Ingtieh och kanske på ännu en plats, Chao Djwang.

»Men honom, som förmår göra utöfver allt, vida mer än vi begära eller tänka, efter den kraft, som verkar i oss, honom vare ära i församlingen genom Jesus Kristus bland alla släkten i evigheters evighet! Amen.»

Brefafdelningen

Hoyang den 7 juni 1911.

Käre broder Folke!

Omkring Jerusalem äro berg, och Herren är omkring sitt folk ifrån nu och till evig tid. Ps. 125: 2.

Jag skyndar att meddela dig en stor anledning till tacksägelse. Då jag i går på återresa från finansmötet i Yuncheng for öfver Gula floden, berättades för mig, att ett upplopp under min bortovaro försiggått i Hoyang, men att missionsstationen lämnats oantastad. Hemkommen fick jag ock detta bekräftadt.

Rörande förloppet har jag nu inhämtat följande: Den 1 juni, kinesernas stora högtid ($^5/_5$), pågick en större marknad här i staden, och mycket folk var samladt. En liten gnista tänder lätt ett så antändligt bränsle som det missnöjda kinesiska folket. Bland mycket, som ger ständig näring åt detta missnöje, är regeringens saltmonopol och den därmed förenade stora saltaffären. De af styrelsen förordnade föreståndarne behandla folket mycket godtyckligt och orättfärdigt. En oförarglig bonde, som ofvannämnda festdag i saltaffären köpte 10 skålpund salt, fann sedan, att han blifvit bedragen på vikten, något som f. ö. ständigt förekommer. Denna gång tyckte emellertid mannen, att det gått litet för långt, vände därför tillbaka och gjorde en anmärkning härom. Till svar fick han uppbära okvädinsord, och slutligen tillgrep ett af biträdena ett tungt viktlod och slog honom i hufvudet, så att blodvite uppstod. Det blef signalen. Som en löpeld spred sig nyheten i staden, och inom en kort stund var en ursinnig folkhop i färd med att sönderslå och stjäla bort bohag, kläder och peuningar i saltaffären. Biträdena fingo för sina lif hals öfver hufvud fly öfver bakmuren. Denna vetter emot det hus, som bebos af fröknarna Anderson och Rosenius. Fröken Anderson, som i fullkomlig okunnighet om upploppet i allskönst lugn och ro befanu sig i rummet på nedra botten, får plötsligt se 3 karlar komma klättrande nedför det träd, som växer intill muren där, och rusa in på systrarnas område samt sedan därifrån ut genom den andra dörren, i förbifarten gifvande en knapphändig förklaring om att de befunno sig på flykt. Systrarna måste nu på kinesernas inrådan gå öfver till den gård, som jag bebor, och hålla sig gömda. Därinne i salthuset rasade folkhopen ursinnigt. Borgmästaren var nära att bli slagen, då han i egen person infann sig för att bringa ro och lugn, samt förolämpades grufligt. Några togo sig för att stoppa brännbara ämnen i en oljetunna för att dymedelst tutta eld på hela huset, men detta förhindrades genast af andra, som vid upplysning om att missionsstationen befann sig vägg om vägg och möjligen också kunde fatta eld, genast vunno folkets öra. Att en ursinnig kinesisk pöbelhop vid ett sådant tillfälle kan förmås afstå från en redan anlagd mordbrand är något utomordentligt. Då jag sedan utfrågade orsaken till att folket visat en sådan hänsyn för evangeliisalen, svarades: »Folket hade intet ondt i sinnet emot missionsstationen.»

Det är en mycket stor anledning till tacksamhet, att banbrytarna i missionsarbetet till den grad vunnit folkets förtroende, att ett upplopp kan rasa vägg om vägg med vår bostad utan någon fara för oss, och att t. o. m. vår närhet mildrar deras förstörelselusta. Dock går ytterst vårt lof till Gud, ty vid ett tillfälle sådant som detta, då lidelsernas vågor gå höga, kunde de mest fruktansvärda saker hända, om ej »Herren vore omkring sitt folk».

Din i Herren förbundne
Natanael Högman.

P. S. Om ett par dagar börja vi här en 3 à 4 veckors bibelkurs för medarbetare i evangelium från hela distriktet. Bröderna Landin och Olson äro just på besök. Vi äro friska men somliga af oss *trötta*.

D. S.

* * *

Hancheng den 8 juni 1911.

Älskade missionsvänner!

Den 7:de maj hade vi vårt stormöte här, hvilket var mycket godt och välsignadt. Men som I redan fått höra därom genom br. Högman, vill jag lämna några meddelanden om arbetet här i Hancheng.

Dagen efter mötet utförde jag en liten operation på fru Hsü, hustru till en af våra tjänare — mannen är döpt, och hustrun var anmäld till dop vid sista stormötet men skulle vänta ännu en tid. Operationen gällde en växt på högra handleden. Med insprutning af kokain gick allt bra. Att se kvinnans tacksamma och glada ansikte, då växten var borta, såret hopsydt och ombundet, var en verklig glädje. Hon hade varit mycket orolig för detta onda, hvilket en tid bortåt gjort hennes hand så svag, att hon just intet kunnat uträtta med den. Nu är såret läkt och handen stark igen. Prisad vare Herren för hans hjälp!

Det är så svårt med alla sjuka, som komma, särskildt då det gäller svårare fall. De tro så säkert på ens skicklighet att bota, att det är nästan omöjligt sända någon bort ohulpen. Därför får man ofta också ta under behandling sjukdomar, hvilka man eljest helst skulle vilja slippa, detta ock emedan afståndet till ett sjukhus, där de sjuka kunde få bättre vård, är så långt och resan så kostbar, att det för de flesta är omöjligt företaga den. När jag är ute i byarna, är jag alltid omringad af sjuka, som vilja ha medicin för alla möjliga krämpor. Vanligtvis har jag, då jag reser hem, en hel lista med namn på personer och på medicin, som de skola ha. Hemkommen tar det mig inte liten tid att väga upp denna medicin, lägga in den, skrifva hvars och ens namn utanpå samt hur den skall användas. När den sedan hämtas eller skickas med något lämpligt bud, fordras ytterligare förklaringar, ty kineserna ha svårt att fatta, att de inte skola ta *all* medicinen på *en* gång.

Också från ekonomisk synpunkt har detta arbete sina stora svårigheter, emedan missionen inte har någon särskild kassa för medicinsk verksamhet, utan missionären själf måste anskaffa dessa medel, hvar helst han kan, och detta är svårt nog för de flesta. Skulle Gud lägga det på någons hjärta att gifva något till denna gren af arbetet, vore jag därför glad.

Den gamla blinda fru Ki, som tillika hade kräfta, och hvilken, som kanske några af tidningens läsare minnes, döptes förra hösten, har nu fått sluta sitt långa lidande. Jag hade så gärna velat skicka henne till sjukhuset i Sianfu, men — medel saknades. Hon behöfver icke nu någon hjälp, men andra finnas kvar i lika stort behof af omvårdnad och förbarmande, som hon förut.

Den 15:de maj hade vi stormöte på utstationen i Shepu. I sällskap med äldste Ki och skollärarеn Tsao reste undertecknad dit. På lördagen började det regna häftigt, men ehuru det var svårt ta sig fram, särskildt i backarna, läto vi oss ej afskräckas utan fortsatte och framkommo på eftermiddagen mer eller mindre våta, men vid gladt mod. Hos våra kära vänner i Shepu rådde det dock litet förstämning. Ett sådant väder! Hur skulle det gå? De hade beställt bröd från en plats 5 li från Shepu, och det var backig väg. Nu hade brödet inte kommit, och inte kunde det heller komma. Hvad skulle de äta under stormötet? Jag tröstade dem med, att om det vore sådant väder på söndagen, så komme nog intet folk för att äta deras bröd. Och blefve vädret godt, skulle nog Herren hjälpa. Emellertid blef det ett härligt solskensväder på söndagen, och redan tidigt på morgonen hade både folk och bröd kommit! Nu voro våra vänner riktigt glada, och ett godt stormöte hade vi. På söndagskvällen hölls ett samtalsmöte öfver ämnet: »Hvarigenom kunna vi bäst befordra församlingens tillväxt?» Det blef ett rätt lifligt möte, och det var intressant att höra de olika meningarna, hvilka dock alla voro lärorika. Omkring 10 kinesiska bröder yttrade sig, och ett och annat af hvad som sades, skref jag ned: En: »Genom att göra allt i Jesu namn, vara försiktiga och af hjärtat uppriktiga.» En annan: »Först och främst måste vi vara eniga och så älska hvarandra.» — »Genom goda gärningar.» — »Vi måste ha helt hjärta och sinne för Guds verk.» — »Vi måste offra oss själfva åt Gud och så bära omkring Kristi välluktt.» — »De penningar, vi förr offrade åt afgudar, skola vi nu offra åt Gud.» — »Genom att hjälpa hvarandra; icke öfvergifva våra egna sammankomster (Heb. 10: 25); förblifva i Herren; under gudstjänsten också i det yttre iakttaga ett värdigt och vördnadsfullt uppträdande för att därigenom visa hedningarna, att vi äro inför den sanne Gudens ansikte.» — »Genom att i allt ådagalägga ödmjukhet.»

Arbetet i byarna har likasom allt annat två sidor. Vi möta mycken likgiltighet men också mycket intresse. Vi tyckas lefva i en tid, då allting är mer uppenbart än förr, både det onda och goda. Vi få så ut vår säd och komma ihåg, att det är Gud, som ger växten. Tillsammans med bibelkvinnan har jag sista tiden besökt 13 byar. I alla dessa, undantagandes 2, ha vi troende. Herren vare pris för dessa små ljus i mörkret! De lysa nog, fastän de äro ringa, många af dem. Vår bön är, att Gud må göra dem till riktiga fyrbåkar.

Den 31:sta maj kom jag hem hit till Hancheng och har sedan varit upptagen med ett och annat. Våra kvinnor ha börjat en syförening och haft sitt första symöte i dag. Det var riktigt roligt att se dem, 9 stycken, flitiga som myror, där de höllo på med att sy skor och strumpor, hvilka sedan skola säljas till förmån för verksamheten i evangelium. Våra kära kvinnor hoppas på detta sätt bli i stånd att underhålla en egen evangelist. Det lilla kapital, de börjat med, ha de under $^1/_2$ års tid samlat genom frivilliga små gåfvor, hvilka de hvarje söndag eller vid annat tillfälle nedlagt i en sparbössa. Då denna nu var full, tömdes den. Innehållet var 2,600 kash, omkring 4 kr. i svenskt mynt. Det är ju inte så mycket, men räknadt efter gifvarnas förhållanden är det en *stor* summa. Gud välsigne dem och den!

Nu ha vi sommaren här och med den en känsla af trötthet. Värmen tar på krafterna, då man ej kan komma undan till något berg. Bedjen, att Herren, som försett oss med pengar till ett sommarhem, också må förse med en plats för detsamma!

Syster Anna Eriksson slutade sin bibelskola till stormötet. Hon känner sig nog trött efter det ihållande arbetet under vintern och våren. Vi ämna dock båda stanna här öfver sommaren dels på grund af svårigheten att komma bort någonstädes, dels emedan vi ej vilja lämna kineserna ensamma ännu en sommar.

Jag får nu sluta med de hjärtligaste hälsningar från syster Anna och mig själf.

Tillgifnast

Olga Ahlman.

* * *

Utdrag ur bref. Honanfu den 14 juni 1911.

Guds rika frid!

. . . Frk. Janzon har ännu ej rest till Chikongshan men gör det nog snart. Fröken Emma Andersson och Sandbergs ha varit där någon tid. Rikard och Hildur Andersson bo i Mienchih, och snart är jag ensam här. Här är mycket att se efter och därför svårt att lämna staden, äfven under någon månad på sommaren. Kl. 6.30 på morgonen leder jag andaktsstunden, går omedelbart därefter ner till tåget för att sälja evangelier och traktater. Jag är glad, att det går så bra; ungefär tvåhundra evangelier gå åt hvarje månad nere vid tåget samt en del traktater. Det är några vänner i Sverige, som bedja särskildt för detta arbete, och deras bön är ej förgäfves. Ingen annan bok- eller tidningssäljare finnes ännu så länge vid stationen. Jag är nu bekant för de flesta, så att när jag kommer för att gå igenom en vagn, tullsoldaterna stundom på skämt härma mig och säga: »Köp ett evangelium för 10 kash!» eller: »Två kash för en traktat!» Och när jag går hem, ropar ibland en muhammedan, förman för omlastningarna: »Lao p'engin (gamle vän), hnm mycket har ni fått sälja i dag?» Jag har gifvit dem så många traktater och evangelier, att de nu väl känna dem samt lägga ett godt och erkännsamt ord för dem hos sådana resande, som äro tveksamma, huruvida de skola köpa eller ej.

Vid halfniotiden är jag hemma igen, och så läser jag för min lärare från 9 till 12. Han har samma kinesnamn som jag; sköter f. ö. en af de offentliga småskolorna här i staden. För ett halft år sedan kom han hit till missionsstationen och sade: »Jag har länge förstått, att er lära är den rätta, men det har ej blifvit af för mig att komma förrän nu.» Vi läsa tillsammans »Kristens resa», och han är mycket förtjust i den boken. Det förvånar mig, hnru väl han under dessa månader hnnnit tillägna sig kristendomens sanningar. I dag sade han mig, att när han en gång blir döpt, skall han antaga namnet: »*Litande* på Guds *bevarande.*» Den 121 psalmen är en psalm för honom. När jag läser den, kommer jag ständigt ihåg den kære herr J. Hedengren. Han berättade nämligen en gång, att en soldat, som brukade sälja fisk åt honom, sade sig nog vilja bli en kristen men fruktade, att han snart skulle affalla. Efter gemensam läsning af sagda psalm kom han dock på andra tankar och afgjorde sig för Herren.

En timme på eftermiddagen får jag ägna åt att undervisa vår kock i räkning. Han är mycket snäll och gudfrnktig samt son till en riktigt präktig bibelkvinna. Därför ville vi gärna sätta honom i skolan här samt sedan sända honom till Yunchengs seminarium. Men som han ej är särskildt begåfvad, något under medelmåttan, tror jag, samt glömsk och ej just ordentlig, har jag ej mycket hopp om honom såsom en blifvande pålitlig medarbetare. När jag är ledsen öfver att en och annan trots sin lämplighet för öfrigt ej kan användas här på grund af något starkt framträdande fel, tänker jag på, huru svårt Herren skall känna det, då han på grund af ett eller annat i vårt lif, som vi ej låta honom taga bort, ej kan använda oss på det sätt han önskade.

Med vänlig hälsning till samtliga kära vänner.

Eder förbundne
Malte Ringberg.

En inbärgad kärfve.

Änkan Wang lefde för få år sedan utan Gud och utan hopp i världen. I hemmet, där hennes syster och dennas man också bodde, hörde trätor och osämja till ordningen för dagen, och slagsmål voro långt ifrån sällsynta. En son, som kom i tjänst hos en missionär, såg det otillbörliga häri, då han började fattas af evangelium. Snart skaffade han sin mor en plats, där hon kom nnder kristligt inflytande. Mycket snart fattades också hon af Guds Ande, och nn inträdde en förunderlig förändring. Längre fram blef denna kvinna sköterska för min älskade lille gosse. Då hon för ett par år sedan begärde att blifva döpt och intagen i församlingen, fälldes det omdömet om henne: »Man kan tydligt känna, att hon är född på nytt.»

Som hon började blifva klen till hälsan, flyttade hon tillbaka till sitt hem, som nu förvandlats till en fridens boning. Hennes sjukdom förvärrades, så att en resa förra sommaren måste företagas till en läkare i Hsi-an. En svårare operation visade, att det onda var tuberkler. Efter hemkomsten har den stackars kvinnan ständigt varit sängliggande, ofta i de allra svåraste plågor. För omkring en månad sedan hämtade Herren henne från jämmerdalen. Hennes sjuk- och dödsläger ha varit en mäktig predikan för alla, som besökt henne. All fruktan och oro voro borta. Släktingar och grannar eftersände hon för att förmana dem att lämna sig åt Herren, innan det blefve för sent. Sina närmaste, numer alla troende, tillhöll hon gång efter annan att hålla sig tätt till Herren. Sista söndagen skickade hon efter dem, som samlats till möte i ett grannhus, och varnade dem för slapphet i gndsfruktan. »Ack kära vänner», sade hon, »låten aldrig, aldrig något komma emellan er och Gud! Tiden här är så kort, och snart vill Herren samla oss alla till sig. Må ingen af er då saknas!» För sina tre barn, som nu också sknlle bli moderlösa, hyste hon ingen ängslan. Hvad som mest smärtade henne, var, att hon ej var så tålig, som hon önskade, då plågorna voro svåra.

Nu är hon hemma och ser sin Mästare i hans härlighet tillika med dessa andra, som stått henne och oss nära i lifvet.

»*Därföre äro de inför Guds tron och tjäna honom dag och natt i hans tempel.*»

Haichow i mars 1911.

Verner Wester.

Korea.

Bibeln har ända från början varit de kristna koreanernas dyrbaraste bok. Hemligheten till församlingens kraft i Korea är, att de dagligen nära sig af Guds ord. De kristna läsa bibeln dag och natt och äro, kan man säga, de största bibelkännare i världen. Hvarhelst de gå, föra de med sig bibeln. Kvinnor och barn bära den i sin gördel. Gamla och unga lära sig långa stycken af Skriften utantill, ofta ända till flera tusen verser om året. De äro ej nöjda, förr än de knnna utantill hela Nya testamentet. Och de omsätta också i lifvet, hvad de läst. D:r Gale berättar om en korean, som hade rest öfver 30 sv. mil för att besöka honom. När han frågade

denne man efter ändamålet med hans besök, fick han till svar: »Jag har lärt mig några verser i bibeln och vill läsa upp dem för er.» Han läste därpå upp utan att stappla, hela bergspredikan. När dr Gale anmärkte, att det icke gagnade honom att kunna dessa ord utantill, om de icke äfven omsattes i lifvet, lyste mannens ansikte upp, och med ett leende svarade han: »Det är just på den vägen, jag lärt mig detta. Jag försökte först få orden att fastna i minnet, men det var omöjligt. Då gjorde jag så, att jag lärde mig en vers, och så sökte jag upp en hedning bland mina grannar och bemödade mig om att tillämpa versen på honom. På så sätt fastnade orden i mitt minne.»

(Efter The Missionary Review.)

Ärade äldre Syster

hälsas med frid!

Då ni ser detta brev, är det, som om vi möttes personligen. På juldagen fick jag eder fotografi, och fröken Janzon sade då, att den som fick detta kort, borde i sin bön alltid bedja för eder. Men jag ville också innerligt tacka för eder vänlighet.

Det var min avsikt att långt förut skriva till eder, men tiden har ej medgivit det. Var god och överse med eder yngre syster. Vi kanske aldrig här på jorden få tillfälle att mötas, men jag tackar Herren, att vi hava det vissa hoppet att i himmelen få se varandra.

Under dessa sista år hava förhållandena i Kina

Flickskolan i Honanfu.

För våra unga missionsvänner.

Brev från en kinesisk skolflicka.

I Honanfu flickskola går bland andra en ung flicka vid namn *Pingan*, dotter till en evangelist, Kong, som i många år tjänat i missionen. Pingan är en mycket snäll flicka, en verklig kristen och blev döpt för tre år sedan. På fotografien härofvan återfinna vi henne mitt för den vänstra halvan av dörren. Hon har nedkammat hår.

En ung missionsvän skickade till julen sitt porträtt till skolan. Genom lottdragning tillföll det Pingan. Hon skrev då ett brev till givarinnan, som vi här nedan införa i svensk översättning, och som vi hoppas skall intressera våra unga läsare. Brevet lyder:

mycket förändrats. Jag tänker, att min äldre syster redan vet, att kvinnorna i Kina icke kunna läsa, och att dåliga seder och bruk bland dem varit rådande, såsom att binda fötterna och röka opium, till deras stora fördärv. Men vi tacka Herren, att bruket av opium håller på att försvinna. Min fader har upprättat en opieasyl, och många bliva där icke blott hjälpta från opiebegäret, utan de få även höra Guds ord. De deltaga i morgon- och aftonbönen och få också lära sig att bedja. Och om söndagarna gå de till kapellet för att där lyssna till ordets förkunnelse.

I alla större städer upprättas nu flickskolor, där unga flickor få börja studera. Och det finnes numer ett stort antal kvinnor, som icke binda sina fötter. Överallt vinner evangelium framgång i Kina. Och den Helige

Ande uppväcker och förnyar församlingen allestädes. Innerligt beder jag eder, min vän, att allvarligt bedja för mitt land, att vi var och en må mottaga den Helige Ande. Var god, min vän, och bed även för eder yngre syster, att jag må vara Herrens lilla lamm och tjäna Honom troget!

I fröken Janzons skola äro vi nu 40 skolflickor, och de hälsa eder med frid. Må Herrens nåd alltid vara med eder och oss!

Den 21 i 3:dje månaden 1911 eft. Kristus.

Enfaldiga skolflickan
Kong Pingan.

Efter fem år.

En missionär, som kom på besök till Kuopa, en stad, bebodd af Kinas urinvånare, det s. k. Miaofolket, fann där en kyrka med sittplatser för tusen personer. När han reste, samlades en stor skara kristna infödingar på en knlle och sjöng: »Gud vare med dig, tills vi mötas igen». För fem år sedan var denna befolkning försänkt i det djupaste hedniska mörker.

Internationell judemissionskonferens.

Den 7—9 juni hölls i Messiaskapellet i Stockholm en dylik konferens, den 8:e i sitt slag, besökt af en ganska stor skara ombud för olika missionssällskap. Af de 125 konferensdeltagarna voro 25 utländingar från 10 olika länder, de flesta ledare antingen af judemissionen i sina resp. länder eller annars arbetare i densamma.

Till denna konferens, som hade till syfte att främja, befästa och utvidga Guds verk bland och för hans gamla förbundsfolk Israel, hälsades deltagarna välkomna af Prius Bernadotte, hedersledamot i föreningen för Israelsmissionen. Ordf. under mötet var biskop v. Schéele.

Viktiga frågor behandlades både i föredrag och diskussioner, bland andra dessa: »Judarna och Herrens återkomst», »Judarna och Gamla testamentet», »Kristendomens inflytande på judarnas intellektuella värld, deras kultur och kult», »Svårigheter, som ligga i vägen för judarnas öfvergång till kristendomen, och hur vi skola möta dessa svårigheter», »Vår missionslitteratur» samt »Nya uppgifter för judemissionen».

I hvilket innerligt och nära samband judemissionen och hednamissionen stå till hvaraudra, framgick åter och åter af hvad som sades. Evangelium måste med all kraft bäras nt bland judarna, ty så länge Israel står utanför, är icke församlingen fullständig, och först när judarna i stort vända sig till Messias, skola nationerna såsom aldrig förr mottaga den Korsfäste.

Nästa internationella judemissionskonferens skall hållas i Berlin om tre år.

Tacksägelse- och böneämnen.

Det nya opiefördraget (sid 127.).

Broder T. Sandbergs förbättrade hälsa (sid. 128).

Fru Kao i hennes verksamhet som bibelkvinna (sid. 128).

Det i Huachow nyinköpta huset (sid. 128).

Den nygrundade församlingen i Pucheng (sid. 128).

Guds bevarande af Hoyangs missionsstation (sid. 128).

Bibelkurserna för män och kvinnor (sid. 128).

Gosskolan i Chiehchow med dess 38 elever (sid. 128).

De af hungersnöden hemsökta (sid. 128).

De nydöpta, 17 i Ishih, 10 i Hancheng och 19 i Hoyaug (sid. 129—131).

Det växaude missionsnitet och den förökade offervilligheten bland de infödda kristna (sid. 129, 131).

Traktatspriduingen (sid. 129, 133).

Den nybildade syföreningen i Hancheng (sid. 132).

Sjukvårdsarbetet, att det må omfattas med mer intresse af missionens vänner (sid. 132).

Våra på fältet varande, *trötta* syskou (sid. 131, 132).

Fröken Gertrud Halldorf, som den 26 aug. afreser till Kina (sid. 128).

Lämplig plats för det blifvande sommarhemmet (sid. 132).

Våra missionärskandidater.

Passande husfader och husmoder för missionärernas barn.

Alla våra hemmavarande missionssyskon.

Personliga meddelanden.

Förlofning har ingåtts mellan missionär *Nils Svensson* och fröken *Olga Ahlman*.

Redovisning

för influtna medel till "Svenska Missionen i Kina" under juli månad 1911.

N:o		Kr.	Ö.
723.	Syföreuiugen i Ryd, Mulseryd, gm A. K.	100:	—
727.	Vid en offerafton i kyrksalen gm L. H., Norrköping	25:	—
729.	»Förliten eder uppå Herren till evig tid»	1,000:	—
731.	A—n, Lindesberg	50:	—
733.	»Blanka pengar och ett-öringar i Jesu välsignade namn» af O. och H. K., Lund	8:	88
735.	»Kinesernas vänner», Värnamo, gm J. U.	200:	—
736.	Madängs syförening, sparbössemedel, gm A. P.	18:	—
737.	H. R. »Till minne at en liten missionsvän»	25:	—
740.	P. T., Gamleby	25:	—
744.	A. P., Sonstorp, gm R. B.	10:	—
745.	»Tackoffer»	50:	—
748.	K. L., Kristdala	5:	—
749.	A. A. till missionär M. Ringbergs underhåll	25:	—
750.	Ur skolbarnens sparbössor gm M. P., Ånge	2:	98
	Transport	1,544:	86

		Kr.	Ö.	
	Transport	1544:	86	
751.	Onämnd	2:	02	
752.	K. o. J. B., Tranås	100:	—	
753.	P. G. P., Borås	200:	—	
754.	Sparbössemedel fr. Maramö gm I. F., Vernamo	6:	75	
755.	Lösens arbetsförening gm G. Gr., Lösen	25:	—	
757.	E. och J. R., Södertelje	600:	—	
758.	Testamentsmedel fr. J. och S. Godholms sterbhus gm H. W., Filipstad	3,425:	—	
759.	H. S., Wännäs	5:	—	
760.	K. S., Lyckorna	10:	—	
761.	A. E. D. gm N. D., Vikaryd, till I. Böllings underhåll	500:	—	
762.	Från en syförening i Simtuna gm A. H.	85:	—	
764.	»Kinesernas vänner» gm V. W., Jönköping, till missionärerna Aug. och Augusta Bergs underhåll	300:	—	
765.	»Kinesernas vänner» gm d:o d:o till missionär Ida Anderssons underhåll	300:	—	
766.	»Tackoffer» fr. A. E., Svensbo, Krylbo	10:	—	
768.	Insamling vid en missionsfest vid Mälång gm E. B.	19:	51	
769.	Hemmets söndagsskola, Kronobäck	3:	10	
770.	Kronobäcks skolbarn	3:	70	
773.	Bönekretsen i Kristinehamn gm A. A., Betlehem	16:	—	
776.	N. F., Bornholm, gm F. M., Glemmingebro	14:	—	
777.	Onämnd gm F. M., d:o	10:	—	
780.	E. W., Furusund	40:	—	
792.	D. H. T.	10:	—	
795.	K. och J. B., Tranås	100:	—	
796.	W. T., Huskvarna	500:	—	
797.	Insamling vid syförening i Hedemora, gm H. T.	14:	—	
798.	»Tackoffer», B—d, till evangelistverksamheten	50:	—	
799.	O. L., Karlshamn	20:	—	
800.	E. P., Bjurvalla, gm O. A. O., Östervåla	10:	—	
801.	Insamling af P. P—n, Gräsbo, gm d:o, d:o	6:	—	
802.	D:o af skolbarnen, Gräsbo, gm d:o, d:o	3:	65	
803.	D:o i sparbössa gm d:o, d:o	3:	16	
806.	Vänner i Engelholm gm O. G. H.	50:	—	
807.	K. N., Esperöd, efter aflidna J. F. gm P. O., Lerberget	25:	—	
810.	Bråbygdens jungfruförening gm Ch. M., Kristdala	80:	—	
811.	Malghults skogsförening gm d:o, d:o	10:	—	
812.	Styrsö »Missionsförening för Kina» gm d:o, d:o	10:	—	
813.	Dreseryds arbetsförening gm J. N.	25:	—	
816.	»Ett löfte åt Herren»	5:	—	
818.	M. S., Gräddö, gm R. B.	5:	—	
819.	A. S—lls dryckspengar	2:	—	
820.	H. S., Uppsala, gm M. N., Uppsala	25:	—	8,173: 75

Särskilda ändamål:

N:o		Kr.	Ö.	
724.	F. A., Mariestad, gm E. D. till hemmet för missionärernas barn	100:	—	
725.	Kollekt i Mariestad den $^{29}/_{6}$ gm A. H. till d:o, d:o	56:	44	
726.	»En tjänarinnas dagspeuning» gm d:o till d:o, d:o	2:	—	
728.	»Förliten eder uppå Herren till evig tid». Till hemmet för missionärernas barn	2,000:	—	
730.	Kinamissionskretsen i Skellefteå till Chen-Li-Chans underhåll	50:	—	
732.	Insamling i Ullervads kyrka d. $^{2}/_{7}$ 11 gm J. F., Ullervad, till verksamheten på R. och H. Anderssons station	72:	53	
734.	A—n, Lindesberg, till hemmet för missionärernas barn	25:	—	
738.	H. R., Hjulsbro, till evangelisten Wang Hsüins underhåll	200:	—	
739.	I. och A. R. till gossen Kao's underhåll gm H. R., Hjulsbro	50:	—	
741.	P. T., Gamleby, till hemmet för missionärernas barn	5:	—	
742.	A. K., Linköping, halfårsunderhåll för evangelisten Liu-Ren-Shih	100:	—	
743.	L. E., Mjölkulla, Kristdala, gm R. B. till bokfonden	—:	50	
746.	»Tackoffer». Till hemmet för missionärernas barn	100:	—	
747.	A. och E. B., kvartalsunderhåll för evangelisten Wang	50:	—	
756.	H. L., Djursätra, Versås, till hemmet för missionärernas barn	5:	—	
763.	P. A. B., Hallstorp, gm C. H. Tj. till d:o, d:o	50:	—	
767.	E. och A. gm E. B., Gunnarskog, Flisby, till d:o, d:o	10:	—	
771.	Onämnd, Skara, till d:o, d:o	5:	—	
772.	D:o, d:o till sommarhemmet	5:	—	
774.	P. E. W. till evangel. Chang i Hsiao-i	20:	—	
775.	»Tackoffer». Till missionär O. Ahlmans verksamhet bland sjuka	50:	—	
778.	Vännerna F., Herrljunga, till hemmet för missionärernas barn	10:	—	
779.	Daggryningens försäljning, Öregrund, gm E. B. till d:o, d:o	63:	32	
781.	»Ett litet strå i kärleks» till d:o, d:o	15:	—	
782.	E. L., Växiö, gm M. K., Räppe, till d:o, d:o	5:	—	
783.	»Från de små» gm d:o, d:o till d:o, d:o	5:	—	
784.	B., Göteborg, gm O. C., Tåbro, till d:o, d:o	10:	—	
785.	M. J., Gössäter, gm d:o, d:o till d:o, d:o	10:	—	
786.	A. D., Kinnekleva, gm d:o, d:o till d:o, d:o	10:	—	
787.	I., Stockh., gm d:o, d:o till d:o, d:o	2:	50	
788.	Onämnd, Torsö, gm d:o, d:o till d:o, d:o	5:	—	
789.	Kollekt i Fullösa af F. J. gm d:o, d:o till d:o, d:o	21:	50	
790.	P—n, Sätra, gm d:o, d:o till d:o, d:o	1:	—	
791.	För sålda kinapengar gm d:o, d:o till d:o, d:o	12:	—	
793.	V. J., Blomsterhult, till d:o, d:o	11:	—	
794.	K. och J. B., Tranås, till d:o, d:o	200:	—	
804.	Missionsvänner i Kristdala gm A. D. till sommarhemmet	23:	—	
805.	A. D., Kristdala, till hemmet för missionärernas barn	5:	—	
808.	Syföreningen i Björkvik till gosskolan i Mienchih gm I. A. M.	25:	—	
809.	Till en flickskola i Mienchih gm M. S.	5:	—	
814.	A. L., Skellefteå, till hemmet för missionärernas barn	7:	50	
815.	J. af S. Venersborg, till d:o, d:o	30:	—	
817.	M. B., Huskvarna, gm M. B.	5:	—	3,438: 29
	Summa under juli månad kr.	11,612:	04	
	Under jan.—juni månader kr.	59,267:	23	
	Under jan.—juli månader kr.	70,879:	27	

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Tacken Herren, utropen hans namn, gören hans verk kunniga ibland folken, prisen honom! ty hans namn är högt. Es. 12: 4.

Svenska Boktryckeri-Aktiebolaget Stockholm, 1911.